

Arrest

nr. 172 708 van 29 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 23 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 september 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 1 maart 2015 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt op 13 maart 2015 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onontvankelijk verklaard. Eveneens op 13 maart 2015 wordt een beslissing genomen tot afgifte van een

bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekster op 2 april 2015 ter kennis gebracht.

1.2. Verzoekster dient bij schrijven gedateerd op 13 augustus 2015 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze verblijfsaanvraag wordt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op 10 september 2015 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 23 september 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.08.2015 werd ingediend door:

[B., S.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Marokko

[...]

+ kinderen:

[W., B.] geboren op [...]

[R., B.] geboren op [...]

[A., B.] geboren op [...]

[M., B.] geboren op [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij niet de middelen en mogelijkheden zou hebben om alleen terug te keren naar Marokko teneinde haar aanvraag aldaar in te dienen. Dit element kan echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen die deze bewering ondersteunt.

Betrokkene beweert dat zij in Marokko niemand meer zou hebben op wie zij tijdelijk zou kunnen terugvallen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar zij geen enkel bewijs kan voorleggen die dit ondersteunt. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan dat zij in Marokko niet over de mogelijkheden zou beschikken om in het levensonderhoud te voorzien van haar vier kinderen. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom zij in Marokko niet zou kunnen voorzien in het levensonderhoud van haar kinderen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking zou zijn gekomen met de politieke of gerechtelijke overheden dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De bewering dat er van betrokkene niet zou kunnen verwacht worden dat zij zich opnieuw elders zou gaan vestigen daar zij op gedoogde manier in België zou hebben verbleven kan tevens niet aanvaard worden daar mevrouw perfect wist dat zij zich in de illegaliteit bevond. Mevrouw toont niet aan sedert wanneer zij in België verblijft. Bovendien werd haar op 02.04.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de twee oudste kinderen steeds plaatsvond in illegaal

verblijf Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Ook de bewering dat een terugkeer zou betekenen dat de kinderen het lopende schooljaar zouden dienen te onderbreken kan tevens niet weerhouden worden. De scholing van de kinderen heeft te allen tijde plaatsgevonden in illegaal verblijf. Bovendien heeft betrokkene op 02.04.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het feit dat zij hieraan geen gevolg heeft gegeven en dat zij haar kinderen opnieuw het nieuwe schooljaar heeft laten aanvangen is te wijten aan haar eigen houding. Ook de bewering dat de kinderen reeds geruime tijd in het Nederlands onderwijs volgen en dat een omschakeling naar onderwijs in een andere taal ook als niet evident zou kunnen beschouwd worden kan tevens niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst dienen wij op te merken dat de kinderen pas sedert 2014 school lopen. Bovendien dienen wij te stellen dat het door betrokkenes eigen houding is dat deze situatie zich heden stelt. Bovendien merken wij op dat dat het zeer ongeloofwaardig is dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Marokkaans, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren.

Ook de bewering dat zij haar hele hebben en houden zou dienen achter te laten en dat zij daardoor haar opgebouwde integratie zou verliezen kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij volop bezig zou zijn met haar integratie in de Belgische samenleving, dat zij zou trachten om zich de Belgische gewoonten eigen te maken, dat zij Nederlands zou proberen leren, dat zij volkomen geïntegreerd zou zijn, dat haar belangen in België zouden liggen, dat zij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat zij alhier familie zou hebben, dat haar ouders en broers alhier zouden verblijven, dat zij tal van sociale bindingen zou hebben en dat zij werkbereid zou zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] De verzoekende partij wenst tegen de bestreden beslissing beroep aan te tekenen, nu zij niet akkoord kan gaan met de gegeven motivering.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29/07/1991 legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze in feite en in rechte te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte niet heeft gemotiveerd waarom met elk van de opgeworpen elementen geen rekening wordt gehouden.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule die op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

[...] Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit haar verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Staatssecretaris louter discretionair is. Deze heeft echter de redelijk als grens.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp verwijst naar de interpretatie van 'buitengewone omstandigheden':

"Inzake de vaststelling van een 'prangende humanitaire situatie' geldt als uitgangspunt dat de weigering om de vreemdeling een verblijfstitel toe te kennen een inbreuk zou kunnen uitmaken op de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of manifest in strijd zou zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State." (Parl. St. Doc. 51-2478/008 p. 10)

De Raad van State omschrijft 'buitengewone omstandigheden' als "omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst" (Parl. St. Doc. 51-2478/008 p. 11).

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

"Verzoekster is afkomstig uit Marokko en kwam verschillende jaren geleden het Rijk binnen samen met haar echtgenoot en de drie oudste minderjarige kinderen.

Zij vroegen geen asiel aan, doch kwamen naar België uit economische overwegingen.

In Marokko werden zij geconfronteerd met een gebrek aan toekomstperspectieven en hachelijke economische omstandigheden die het hen onmogelijk maakten er op een normale manier in hun levensonderhoud te voorzien.

De enige uitweg die zij zagen was dan ook te emigreren in de hoop elders een toevluchtsoord te vinden en er een toekomst te kunnen uitbouwen.

Zij reisden naar België omdat zowel de ouders als broers van verzoekster op legale wijze in België wonen en zij wisten dat dit ongetwijfeld hun opvang en integratie zou vergemakkelijken.

Op 29 maart 2014 werd te Antwerpen het vierde en jongste kind van verzoekster geboren.

Intussen werd verzoekster door haar echtgenoot in de steek gelaten en heeft zij geen informatie over zijn huidige woon- of verblijfplaats.

Verzoekster tracht zich zo goed en zo kwaad mogelijk te handhaven en voor haar kinderen te zorgen, doch zij heeft niet de middelen en mogelijkheden om alleen terug naar Marokko te reizen teneinde aldaar de beoogde verblijfsmachtiging in België aan te vragen.

Bovendien heeft zij in Marokko niemand meer op wie zij, zelfs tijdelijk, zou kunnen terugvallen voor de nodige steun en als moeder van vier jonge kinderen beschikt zij in Marokko niet over mogelijkheden om in hun levensonderhoud te voorzien.

Inmiddels is verzoekster ook reeds volop met haar integratie in de Belgische samenleving gestart.

Derhalve tracht zij zich de Belgische gewoonten eigen te maken, respecteert zij scrupuleus de Belgische wettelijke normen en probeert Nederlands te leren, ervan overtuigd zijnde dat kennis van de taal de sleutel tot elke echte integratie vormt.

Zij mag inmiddels stellen goed op weg te zijn om volkomen geïntegreerd te geraken in de Belgische maatschappij.

Het zou voor verzoekster dan ook moeilijk zijn indien zij alsnog zou verplicht worden naar haar land van herkomst terug te keren om aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Verzoekster heeft al haar belangen in België en heeft amper nog enig contact met haar land van herkomst, zodat zij inmiddels België als haar thuisland is gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoekster niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders zou gaan vestigen, precies omdat zij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Indien verzoekster ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk zou dienen te verlaten, zou dit haar een onoverkomelijk nadeel opleveren.

Bovendien heeft verzoekster zich intussen in België gevestigd zodat er sprake is van een begin van duurzame lokale verankering en al tal van sociale bindingen.

Waar verzoekster haar hebben en houden zou dienen achter te laten, haar bindingen met België (sociaal, huur woning, ...) zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekster en het door haar geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoekster een buitengewone inspanning zou

vragen, zodat zij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

De kinderen van verzoekster waren nog zeer jong toen ze hun geboorteland verlieten, en het jongste kind werd zelfs in België geboren, zodat zij eigenlijk nooit echt een ander land of cultuur hebben gekend. Ook dit element maakt dat het een bijzondere en disproportionele inspanning van verzoekster zou vergen om naar Marokko te moeten terugkeren teneinde aldaar de beoogde verblijfsmachtiging aan te vragen.

De oudste kinderen van verzoekster gaan inmiddels in België naar school en volgen onderwijs in het Nederlands.

[R.] en [W.] zijn bovendien reeds schoolplichtig.

Indien verzoekster ertoe zou worden verplicht om de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst, zou dit betekenen dat de kinderen het lopende schooljaar dienen te onderbreken.

De kinderen kunnen immers bezwaarlijk alleen in België achterblijven en zullen genoodzaakt zijn hun moeder te vergezellen.

Zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko zou dergelijk effect hebben en de kinderen schade berokkenen.

Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de vaststelling dat de scholing plaats heeft in illegaal verblijf, nu minderjarige kinderen ongeacht hun verblijfplaats of administratief statuut recht hebben op het volgen van scholing en dit recht zou geschonden worden indien zij ertoe zouden worden genoodzaakt om lopende een begonnen schooljaar naar het land van herkomst terug te keren.

Zelfs indien de scholing plaats zou kunnen hebben in het land van herkomst, of het tegendeel niet zou worden aangetoond, doet dit geen afbreuk aan het feit dat de kinderen alsnog het lopende schooljaar zouden dienen te onderbreken, hetgeen op zich reeds een ernstig nadeel zou vormen.

Eveneens dient er hierbij rekening te worden gehouden met het feit dat zij reeds geruime tijd in het Nederlands onderwijs volgen, zodat een omschakeling naar onderwijs in een andere taal in het land van herkomst ook niet als evident kan worden beschouwd.

Ook om deze reden dient derhalve te worden aanvaard dat er in hoofde van verzoekster buitengewone omstandigheden bestaan die haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België aan te vragen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."

Verzoekster meent dat haar concrete situatie, waaronder haar verregaande integratie, haar langdurig verblijf, de geboorte van een kind in België, precarie financiële situatie, het hebben van verschillende schoolgaande kinderen, werkbereid is, enz, wel degelijk in aanmerking moest worden genomen om te besluiten dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag in België in te dienen.

De Dienst Vreemdelingenzaken miskent het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door in de bestreden beslissing te oordelen dat het feit dat de minderjarige kinderen van verzoekster in België naar school gaan niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard aangezien niet wordt aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en de scholing van de kinderen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is.

Zelfs indien wordt aangenomen dat de scholing eveneens in het land van herkomst mogelijk is, zou een gedwongen terugkeer noodzakelijk een onderbreking van het huidige schooljaar betekenen en daardoor de kinderen schade toebrengen en in hun rechten schenden.

Verzoekster haalden dit argument uitdrukkelijk aan in haar aanvraag, doch de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft nagelaten hierop te antwoorden.

Dat de scholing van de kinderen tot op heden heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf, kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling en is dan ook niet relevant.

Een minimum aan redelijkheid leidt reeds tot de conclusie dat de onderbreking van een lopende opleiding, midden in het schooljaar, de verhuis naar een ander land en de herneming van het schoollopen in een andere school en in een andere taal bijzonder moeilijk is en het normale verloop van de studies op ernstige wijze verstoort, zodat één en ander voor de betrokken kinderen wel degelijk een ernstig nadeel inhoudt.

Dit door verzoekster in haar aanvraag tot regularisatie aangevoerde element behoeft dan ook geen verder materieel bewijs, zodat de bestreden beslissing die zulks vereist niet op correcte wijze gemotiveerd is en ook geen blijk geeft van een zorgvuldige beoordeling door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Sinds vele jaren is België voor verzoekster en haar kinderen het centrum van hun affectieve en sociale leven. Er is sprake van een duurzaam, lokale verankering in België.

Verzoekster heeft dan ook bijzondere banden met België. Een verwijdering van het grondgebied van verzoekster zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het

privé- en familielevens van verzoekster dat zij in België heeft uitgebouwd. Een terugkeer zou in casu ook een schending uitmaken van artikel 3 EVRM dat een onmenselijke behandeling verbiedt.

Er zijn dan ook bijzondere omstandigheden aanwezig om de regularisatieaanvraag hier in België in te dienen. Van verzoekster kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar haar thuisland.

Het feit dat verzoekster reeds jaren een sterke band heeft met België, minderjarige kinderen heeft en verblijft op het Belgische grondgebied, verantwoordt het klaarblijkelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij zou lijden indien zij van het grondgebied zou worden verwijderd.

Artikel 8 EVRM waarborgt eveneens het privéleven van verzoekster. Zij verblijft reeds lange tijd in België, en heeft zich volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Er zijn dan ook bijzondere omstandigheden aanwezig om de regularisatieaanvraag hier in België in te dienen. Van verzoekster kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar haar thuisland om aldaar een aanvraag in te dienen.

Artikel 9bis bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennelijk onredelijk handelt door te stellen dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden en zij schendt hierdoor voormelde bepaling.

In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid bij de toekenning van een regularisatie. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendde dan ook het artikel 9bis door een beslissing te nemen van niet-ontvankelijkheid van het verzoek 9bis vreemdelingenwet die de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft bijzondere omstandigheden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat er geen bijzondere omstandigheden zijn aangetoond.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte geen rekening houdt met de elementen van integratie van verzoekster die werden opgeworpen voor de beoordeling van bijzondere omstandigheden.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

[...] Dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van haar situatie. Zo heeft zij ten onrechte geen rekening gehouden met volgende omstandigheden: dat zij trachten om zich de Belgische gewoonten eigen te maken, dat zij Nederlands leren, dat zij volkomen geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving, dat haar belangen in België liggen, dat zij duurzaam lokaal verankerd zijn, dat zij alhier familie hebben, dat de ouders en broers alhier verblijven, dat zij tal van sociale bindingen hebben en dat zij werkbereid is.

Het is overigens ook niet omdat de elementen van integratie tevens in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van het gegrondheid dat zij niet in aanmerking kunnen worden genomen als een bijzondere omstandigheid. Eenvoudigweg vaststellen dat deze geen bijzondere omstandigheid kunnen uitmaken omdat deze tevens bij de gegrondheid kunnen worden beoordeeld, is geen zorgvuldige behandeling van haar regularisatieverzoek.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

[...] Dat tevens de artikelen 3 en 8 EVRM werden geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het

begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekster met haar familie in België.

Indien verzoekster gedwongen wordt het land te verlaten, verliest zij haar bestaande sociale netwerk en dient zij haar leven terug op te bouwen in een voor haar ondertussen vreemd land.

Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Verzoekster en haar kinderen wonen reeds jaren in België. De kinderen zijn minderjarig. Een van de kinderen is in België geboren. Zij gaan naar school. Zij zijn volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Zij spreken o.a. de Nederlandse taal en delen de Belgische normen en waarden. Zij hebben niets meer verloren in het thuisland. Zij zijn sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoekster en haar kinderen.

Dat rekening dient te worden gehouden met volgende elementen:

- De ernst van de moeilijkheden die verzoekster en de kinderen zouden ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen wordt: deze zijn zeer groot;*
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming: zeer grote hechtheid met België en quasi geen band met Marokko;*
- Het feit dat verzoekster een blanco strafregister heeft;*

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 3 EVRM staat vast. Het gaat hier om een absoluut verbod. Het gegeven dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met het feit dat verzoekster dermate verknocht is met België, doordat zij minderjarige schoolgaande kinderen heeft, waarvan een kind zelf in België is geboren en er geen band meer is met het land van herkomst, maakt in feite een onmenselijke behandeling uit. Het is de verplichting van de Dienst Vreemdelingenzaken om dit gegeven te onderzoeken (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77). Er moet in het kader van artikel 3 EVRM rekening worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). De Dienst Vreemdelingenzaken wenst verzoekster terug te laten keren naar een land waar zij totaal niets meer verloren is, hetgeen in casu een schending is van voormelde bepaling.

[...] Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de formele en materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing het artikel 9bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, alsook artikel 3 en 8 EVRM schendt."

2.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekster niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Verzoekster betoogt dat niet wordt gemotiveerd omtrent elk van de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden, doch laat na te duiden welk concreet element dan wel onbesproken zou zijn gebleven. Het door verzoekster gestelde dat de motivering van de bestreden beslissing in wezen neerkomt op een stijl- en standaardformule en een dergelijke motivering niet als afdoende kan worden beschouwd, kan evenmin worden bijgetreden. De Raad stelt immers vast dat verweerder in zijn motivering de door verzoekster aangebrachte buitengewone omstandigheden op een overzichtelijke en individuele wijze heeft behandeld. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de eigenheden van verzoeksters dossiers bij de beoordeling van de

ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag zijn betrokken. Daarenboven dient ook te worden geduid dat zelfs indien een beslissing (deels) is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling van het bestuur wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster stelt in wezen dat zij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens haar wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

De Raad dient hierbij op te merken dat verweerder over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt bij het bepalen of een argumentatie kan leiden tot de vaststelling dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland en er dus sprake is van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het komt daarenboven niet toe aan de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Allereerst zet verzoekster uiteen dat haar kinderen in België naar school gaan en dreigen een schooljaar te verliezen. Er dient evenwel te worden geduïd dat verweerder rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeksters oudste kinderen onderwijs volgen en dat hij heeft gemotiveerd dat geenszins blijkt dat deze kinderen in het land van herkomst geen scholing zouden kunnen krijgen. Verweerder geeft hierbij ook aan dat niet blijkt dat de scholing van de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet te vinden is in het land van herkomst. Verweerder wijst er vervolgens op dat, waar verzoekster wees op de onderbreking in het lopende schooljaar, de scholing van de kinderen steeds heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf en verzoekster bovendien reeds op 2 april 2015 bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en zij zelf de keuze heeft gemaakt om hieraan geen gevolg te geven en de kinderen een nieuw schooljaar te laten aanvatten. Verweerder weerhoudt verder evenmin een buitengewone omstandigheid op grond van het door verzoekster aangevoerde dat de kinderen reeds geruime tijd in de Nederlandse taal onderwijs volgen en een omschakeling naar onderwijs in een andere taal niet evident zou zijn. In dit verband duidt hij dat de kinderen pas sinds 2014 naar school gaan in België, dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de keuzes die zij maakt en dat het zeer ongeloofwaardig is dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in het Marokkaans, niettegenstaande het mogelijk is dat zij daarnaast eveneens het Nederlands zouden leren.

Gelet op deze voorziene motivering kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder heeft nagelaten te antwoorden op het door haar aangevoerde dat de oudste kinderen het huidige schooljaar zouden moeten onderbreken waardoor de belangen van haar kinderen zouden worden geschaad. Verweerder beperkt zich in dit verband ook geenszins tot het gegeven dat de scholing steeds in illegaal verblijf plaatsvond, doch benadrukte ook dat verzoekster op 2 april 2015 reeds bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en zij zelf de keuze heeft gemaakt om hieraan geen gevolg te geven en de kinderen een nieuw schooljaar te laten aanvatten.

Waar verzoekster thans stelt dat een gedwongen terugkeer noodzakelijkerwijze een onderbreking van het huidige schooljaar zou betekenen en de kinderen schade zou berokkenen en in hun rechten zou schenden, gaat zij er ook aan voorbij dat de thans bestreden beslissing geenszins gepaard gaat met een gedwongen verwijdering van het grondgebied. Verzoekster wordt de mogelijkheid geboden vrijwillig terug te keren naar haar herkomstland, en in dit verband zelf de noodzakelijke stappen te ondernemen bijvoorbeeld ook op het vlak van de verdere scholing van haar oudste kinderen in het herkomstland.

Verzoekster betoogt verder dat het gegeven dat de scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf niet relevant is en is van mening dat het getuigt van een kennelijk onredelijk handelen van het bestuur waar een onderbreking van een lopende opleiding, midden in het schooljaar, om te verhuizen naar ander land om aldaar het schoollopen te hernemen in een andere school en in een andere taal niet als buitengewone omstandigheid wordt weerhouden. Zij stelt dat zulks bijzonder moeilijk zal zijn en het normale verloop van de studies ernstig zal verstoren. Zoals reeds werd geduïd, beperkt verweerder er zich geenszins toe te wijzen op het gegeven dat de scholing steeds in illegaal verblijf plaatsvond, doch hij benadrukte met name ook dat verzoekster op 2 april 2015 reeds bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en zij zelf de keuze heeft gemaakt om hieraan geen gevolg te geven en de kinderen een nieuw schooljaar te laten aanvatten. Verzoekster geeft op zich niet aan zulks te betwisten. In dit verband moet ook worden opgemerkt dat verzoekster op 2 april 2015 eveneens reeds kennis kreeg van de beslissing van 13 maart 2015 waarbij haar eerste verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing werd verzoekster er reeds op gewezen dat het gegeven dat sommige van haar kinderen hier school lopen niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid, nu niet blijkt dat een scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst.

Verzoekster diende op 18 augustus 2015 een nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in waarin zij zich opnieuw beroept op de scholing van haar oudste kinderen evenals op een onderbreking van het *“lopende schooljaar”*, niettegenstaande op dat ogenblik de zomervakantie nog gaande is. In deze omstandigheden komt het de Raad geenszins kennelijk onredelijk voor waar verweerder de ingeroepen onderbreking van het lopende schooljaar niet weerhield als een buitengewone omstandigheid. Verzoekster wist dat het bestuur reeds had geoordeeld dat de scholing van de kinderen geen buitengewone omstandigheid vormde en zij het grondgebied diende te verlaten en het gegeven dat zij zich reeds beroept op de onderbreking van een lopend schooljaar nog voor dit reeds van start is gegaan, ontkracht de ernst van haar argument dat het net deze onderbreking van het schooljaar is die het voor haar bijzonder moeilijk zou maken om de verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure. Verweerder heeft correct opgemerkt dat het verzoeksters eigen keuze is geweest om de kinderen een nieuw schooljaar in België te laten aanvangen. Zij betwist in wezen ook niet dat de scholing kan worden verdergezet in het herkomstland en weerlegt de vaststelling van verweerder niet dat de omstandigheid waar zij zich nu op beroept het gevolg is van haar eigen keuze en geen buitengewone omstandigheid. De Raad benadrukt andermaal dat verweerder, in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888). Verzoekster laat na op concrete wijze aan te tonen dat de overwegingen van verweerder kennelijk onredelijk zouden zijn (RvS 22 februari 2007, nr. 168.177). Er kan tevens worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). Verzoeksters betoog dat het kennelijk onredelijk is om *“midden in het schooljaar”* te moeten verhuizen en een andere school te moeten zoeken, en dat zulks het normale studieverloop ernstig zou verstoren, gaat er verder ook aan voorbij dat de bestreden beslissing dateert van 10 september 2015, ofwel van slechts enkele dagen na de start van het nieuwe schooljaar. Verzoekster kreeg nog in de eerste maand van het nieuwe schooljaar de nodige duidelijkheid inzake de door haar ingediende verblijfsaanvraag. In wezen wist zij ook reeds dat de scholing van haar kinderen voor het bestuur geen buitengewone omstandigheid vormde en zij het grondgebied diende te verlaten, derwijze dat zij in dit verband reeds in de mogelijkheid was de vereiste stappen te ondernemen. Verzoekster toont niet concreet aan dat in een dergelijke situatie de kinderen het betreffende schooljaar niet alsnog konden aanvatten en doorlopen in het herkomstland, zonder dat hun schoolloopbaan hierdoor schade zou moeten ondervinden. Verzoekster geeft verder op zich ook niet aan dat verweerder er ten onrechte vanuit is gaan dat de kinderen van thuis uit zijn opgevoed in het Marokkaans. Ook op dit punt kan aldus niet worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder oordeelde dat een overschakeling van een scholing in het Nederlands naar een scholing in de taal in het herkomstland evenmin als een buitengewone omstandigheid is te beschouwen.

Voorts benadrukt verzoekster dat zij en haar kinderen intussen het centrum van hun affectieve en sociale leven in België hebben en er sprake is van een duurzame, lokale verankering in België. Zij stelt dat met de door haar ingeroepen elementen van integratie geen rekening is gehouden, doch gaat er aldus aan voorbij dat verweerder heeft aangegeven dat deze elementen betrekking hebben op de gegrondheid van haar aanvraag en dus niet dienstig zijn bij het onderzoek van de ontvankelijkheid van haar aanvraag. Verzoekster toont met haar uiteenzetting, wat deze beoordeling betreft, enige appreciatiefout niet aan. In dit verband kan worden opgemerkt dat een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan worden gedaan om overtuigingsstukken over te maken, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoekster nog aangeeft van mening te zijn dat een verwijdering van het grondgebied een schending zou kunnen uitmaken van artikel 8 van het EVRM en daarom dient te worden aangenomen

dat zij zich in een buitengewone omstandigheid bevindt, kan het volstaan te stellen dat zij niet aannemelijk maakt dat het loutere gegeven dat verweerder oordeelde dat zij samen met haar kinderen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post een aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen aanleiding geeft tot een schending van voormelde verdragsbepaling.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door geen rekening te houden met het gegeven dat zij en haar kinderen trachten om zich de Belgische gewoonten eigen te maken, dat zij Nederlands leren, dat zij volledig zijn geïntegreerd, dat hun belangen in België liggen, dat zij duurzaam lokaal zijn verankerd, dat zij hier familie hebben, dat zij tal van sociale bindingen hebben en dat verzoekster werkbereid is. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt namelijk overduidelijk dat verweerder de argumentatie en de stukken die verzoekster hieromtrent aanbracht in aanmerking heeft genomen en verzoekster laat na aannemelijk te maken dat enig aspect alsnog niet aan een voldoende deugdelijk onderzoek zou zijn onderworpen.

2.2.5. Het loutere feit dat verzoekster verplicht wordt om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post laat niet toe te concluderen dat zij of haar kinderen dreigen te worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Haar stelling dat zij en haar kinderen een band met België opbouwden en het jongste kind in België is geboren, is onvoldoende zwaarwichtig om tot dit besluit te kunnen komen. Verzoekster weerlegt de motivering in de bestreden beslissing ook niet dat zij niet concreet aannemelijk maakte dat zij in haar herkomstland niemand meer zou hebben op wie zij tijdelijk kan terugvallen en zij aldaar niet over de mogelijkheden zou beschikken om in haar levensonderhoud en dat van haar kinderen te voorzien. Evenmin weerlegt verzoekster het gestelde in de bestreden beslissing dat haar verblijf in België, en de hier opgebouwde integratie en banden, geenszins kunnen worden vergeleken met haar relaties in het land van herkomst alwaar zij gedurende ruim 25 jaar heeft verbleven. Verzoekster – die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd – beperkt zich tot een algemene bewering dat er geen enkele band meer zou zijn met het herkomstland, doch maakt aldus nog niet aannemelijk dat haar banden met België belangrijker zijn dan deze die ze heeft met het land waar zij werd geboren en opgroeide. Zij toont verder evenmin aan dat de kinderen hun scholing in het herkomstland niet zouden kunnen verzetten. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM beroept verzoekster zich zowel op een privéleven als op een gezins- of familieleven in België.

Verzoekster betoogt dat de band met haar in België verblijvende familieleden valt onder het begrip gezins- of familieleven. Er dient te worden aangenomen dat zij aldus doelt op de aanwezigheid van haar ouders en broers in België. Wat deze familiebanden betreft, moet evenwel worden geduïd dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of meerderjarige broers en/of zussen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of meerderjarige broers en/of zussen enkel wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Noch in haar verblijfsaanvraag noch in het thans voorliggende verzoekschrift geeft verzoekster aan dat er sprake zou zijn van dergelijke bijzondere banden van afhankelijkheid. Een beschermenswaardige gezins- of familieband werd en wordt door haar dan ook geenszins aangetoond.

In zoverre verzoekster zich beroept op een privéleven dat zij tijdens haar illegaal verblijf in België heeft opgebouwd en het gegeven dat zij hier minderjarige kinderen heeft, merkt de Raad verder op dat niet blijkt dat de relatie die verzoekster heeft met haar ouders en broers in België in het gedrang wordt gebracht. Verzoekster is immers drieëndertig jaar oud en leefde in het verleden al gescheiden van haar ouders en broers. Er blijkt, zoals reeds werd gedomd, niet dat verzoekster specifiek is aangewezen op deze familieleden. Verscheidene moderne communicatiemiddelen bieden verzoekster daarenboven de mogelijkheid om, terwijl haar verblijfsaanvraag wordt behandeld, vanuit het buitenland in permanent contact te staan met haar ouders, haar broers en haar vrienden en kennissen in België en op die wijze haar sociaal netwerk te onderhouden. Verzoeksters kinderen kunnen zoals reeds gesteld onderwijs volgen in Marokko en verzoekster weerlegt de motivering niet waarbij verweerder aannam dat verder onderwijs in het Marokkaans voor de kinderen geen probleem zou vormen, nu kan worden aangenomen dat zij van thuis uit minstens ook in deze taal zijn opgevoed. De kinderen zijn ook allen nog relatief jong, hetgeen maakt dat zij zich makkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde situatie. Er liggen geen concrete elementen voor die erop wijzen dat zij zich niet langer zouden kunnen aanpassen aan de situatie in het herkomstland. De Raad herhaalt verder dat verzoekster de motivering niet weerlegt dat zij naliel concreet aan te tonen dat zij niet de middelen of mogelijkheden zou hebben om met haar kinderen terug te keren naar Marokko of dat zij aldaar niemand meer zou hebben op wie zij tijdelijk zou kunnen terugvallen, waarbij werd opgemerkt dat haar verblijf in België en haar hier opgebouwde integratie en banden gelet op haar verblijf gedurende ruim 25 jaar in Marokko geenszins kunnen worden vergeleken met haar relaties in het land van herkomst. De Raad benadrukt in dit verband ook andermaal het gegeven dat verzoekster steeds in illegaal verblijf heeft verbleven en haar reeds op 2 april 2015 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, doch zij naliel hieraan gevolg te geven. Verweerder merkt in dit verband ook terecht op dat verzoekster in eerste instantie de plicht heeft om zelf gevolg te geven aan een haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten en alles in het werk dient te stellen om te voldoen aan de op haar rustende wettelijke verplichtingen.

De Raad moet ook duiden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft aangegeven dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die tot een verblijf op hun grondgebied wensen te worden gemachtigd te vereisen dat zij hiertoe een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland en dat Staten geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun verblijfsaanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33.917/12, § 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, § 101). Slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan de verplichting om aan verblijfsrechtelijke regels te voldoen worden beschouwd als strijdig met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en verzoekster maakt niet aannemelijk dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden in casu zich voordoen. Het gegeven dat verzoekster een blanco strafregister heeft, laat ook geenszins toe hierover anders te oordelen. Zoals verweerder correct opmerkt, wordt van elke vreemdeling in België verwacht dat hij zich houdt aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Er blijkt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoekster vormt of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om af te wijken van de regel dat een verblijfsmachtiging dient te worden aangevraagd vanuit het buitenland.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.7. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS